

Hồi 79

Quỷ Quyết Can Qua

Bà Dương phu nhân mặt mày ủ rũ nói:

- Nói cho ngay cũng chẳng có sự việc gì quan trọng cho lắm. Hai người hảo thắng không chịu nhường nhịn nhau, đôi vợ chồng nào mà chẳng có lúc đấu khẩu, chỉ thiếu một chữ nhẫn, từ việc nhỏ hóa ra chuyện lớn, mạnh ai nấy bỏ đi, gây nên cốt nhục phân ly, đương nhiên thực ra cũng do nơi lỗi của lão thân, sa lầy quá lâu không thể rút chân lên được, muốn hồi đầu cũng quá muộn màng rồi. À, tất cả đã trở thành quá khứ, có ai biết ngày mai là thế nào đâu, chớ đề cập vấn đề này làm gì nữa, những năm gần đây vì thám thính tung tích y, lão thân đã tận hết sức lực, kết quả vẫn bằng thừa, à.

Lại một tiếng cảm khái thở dài nữa.

Thình lình ngay lúc này...

Có một tiểu tỳ vội vã chạy vào, hô to nói:

- Bẩm phu nhân, Tả tổng giám đến.

Trần Gia Lân run bắn người lên, Tả Thu Sinh bỗng nhiên quang lâm biệt trang, chẳng lẽ đối phương đã thám thính ra hành tung của mình rồi sao?

Bà Dương phu nhân cau mày lại, nói:

- Ngọc Phân, tạm thời hãy dẫn tử phụ con lánh mặt cái đã.

Đào Ngọc Phân khẽ gật đầu một cái, Trần Gia Lân không còn cách nào khác hơn đành theo sau Đào Ngọc Phân rời khỏi đại sảnh ngay.

Hai người vào trong thủy các ở hậu viện, tựa lưng ngồi trên băng đá, Trần Gia Lân đưa mắt nhìn dòng nước chảy cuộn cuộn dưới hồ, bất giác ngẩn người ra tại chỗ.

Đào Ngọc Phân nói giọng u oán:

- Tử phụ, chàng đang suy nghĩ gì vậy?

Trần Gia Lân nói lẩm bẩm:

- Ta suy nghĩ tất cả, nhưng cũng chẳng suy nghĩ gì hết...

Đào Ngọc Phân khẽ cười một tiếng nói:

- Chàng hận ta chăng?

Trần Gia Lân vẫn đưa mắt chăm chăm nhìn ra giữa hồ nói:

- Tại sao ta phải hận nàng? Ta chẳng có lý do gì để hận nàng cả. Đúng ra ta hỏi nàng như thế mới phải.

Đào Ngọc Phân cười giòn giã một tiếng, nói:

- Tử phu, nếu chàng hỏi ta như vậy, thì ta trả lời rằng ta hận chàng.

Trần Gia Lân nghe nói thế giật mình đảo mắt liếc nhìn cô em vợ đẹp như nàng tiên một cái, nói:

- Tại sao vậy?

Đào Ngọc Phân đưa tay khẽ vuốt mái tóc mai rồi bù, nói:

- Ta cũng chẳng biết tại sao cả, ta chỉ có cảm giác hận chàng thế thôi.

Trần Gia Lân thoáng ngẩn người trong giây lát, cười cay đắng một tiếng nói:

- Vậy thì mặc nàng hận ta đi. Nếu quả thực nàng hận ta, thì ta cũng không thể nào thay đổi tư tưởng của nàng hết, có phải vậy không?

Đào Ngọc Phân cười thật tươi, vì nàng là một đại mỹ nhân, nên nàng cười hay là giận thấy đều đẹp cả.

Cõi lòng Trần Gia Lân khẽ rung động, hấn vội quay đầu nhìn ra mặt hồ tiếp.

Hai người lẳng lặng không nói gì nữa, rốt cuộc chẳng biết quan hệ của hai người là thế nào đây? Cả hai cùng lạy hoa đường song chưa hành lễ vợ chồng, cả xung hô cũng chẳng có luôn.

Thình lình có một âm thanh phá tan bầu không khí yên lặng nói:

- Đại thiếu gia, gió hướng nào đã thổi ngài đến đây vậy?

Trần Gia Lân ngoái cổ nhìn ra sau, mới hay người vừa thốt ra tiếng nói chính là Phong đại nương hộ pháp biệt trang, hấn vội ngồi dậy nói:

- Chào đại nương, người vẫn khỏe chứ, mời ngồi nào.

Phong đại nương đưa mắt liếc nhìn hai người một cái, nói:

- Quả thực hai người thật xứng đôi vừa lứa, này đại thiếu gia, người về đây lần này có phải là hồi tâm chuyển ý đó ư?

Mặt mày Trần Gia Lân nóng bừng lên, cứng họng chẳng biết nói nên lời nào hết.

Đào Ngọc Phân rất lạnh lợi, nàng không muốn nói đến vấn đề ngoắt ngoéo này nữa, lập tức lái sang đề tài khác nói:

- Thưa đại nương, Tả tổng giám đến biệt trang có việc chi chăng?

- Y vâng lệnh đến truy xét nguyên nhân tại sao Ngọc Định Thư Sinh Huỳnh Minh bỗng nhiên nửa chừng lại có sự thay đổi buông bỏ hôn ước.

Trần Gia Lân nghe nói thế bất giác run bắn người lên, sự kiện này chỉ có hắn và Thất Tâm nhân biết mà thôi, ngoài ra còn có bên Ngọc Định Thư Sinh biết, nếu như bọn Ngọc Định Thư Sinh tiết lộ quá trình này, vấn đề sẽ can hệ đến mình nữa.

Đào Ngọc Phân đỏ mặt nói:

- Mẹ cháu nói sao?

- Phu nhân trả lời không biết gì cả, vốn thì không một ai biết sự kiện này hết.

Đào Ngọc Phân lại hỏi tiếp:

- Thế Tả tổng giám nói thế nào?

- Gã bảo rằng hỏi cho biết tình huống, sau đó mới đích thân đến Tam Sương xét minh.

- Chứ chẳng phải gã vì tử phụ mà đến đây sao?

Phong đại nương lắc đầu nói:

- Không, gã không biết đại thiếu gia ở đây phải rồi, gã lập tức khởi hành đến Hoài Ngọc Sơn Hắc Cốc, để hiệp trợ chủ nhân làm việc, sau đó mới đến Tam Sương.

Trần Gia Lân nghe nói thế bất giác lấy làm xúc động mãnh liệt, mục đích mẫu thân đến Hoài Ngọc Sơn đương nhiên là để đối phó với Hắc Cốc quái nhân, không cần phải nói cũng biết Thiên Hương môn ắt phải dốc toàn lực, Hắc Cốc là tuyệt địa trời xanh, hơn nữa công lực quái nhân cao siêu khó lường, hậu quả xảy ra thế nào cũng chưa ai biết trước, bất kể mẫu thân là con người thế nào và có mưu đồ gì, cuối cùng vẫn là mẫu thân mình, muôn một xảy ra việc bất trắc, mình sẽ ân hận suốt đời cho mà coi.

Nếu đúng như mình đã suy đoán Hắc Cốc quái nhân là trưởng bối của sư môn, thì bất luận bên nào bị hủy đều là bi kịch cả, mình phải đến mau để ngăn cản họ, để làm tròn bổn phận người con.

Hắn suy nghĩ đến đây, bèn lên tiếng nói:

- Đại nương, Phân muội, ta muốn lập tức cáo từ.

Phong đại nương và Đào Ngọc Phân song song thất kinh nói:

- Nói sao? Người định đi ngay bây giờ ư?

Trần Gia Lân nói:

- Đúng thế, có một việc cần giải quyết gấp xin thay mặt ta cáo lỗi với phu nhân rằng ta không kịp bái biệt.

Đào Ngọc Phân cau mày, nói:

- Tử phu, chàng chẳng dùng buổi cơm rồi hãy đi?

Phong đại nương kêu ồ một tiếng nói:

- Đào Ngọc Phân, hai người đã lạy hoa đường, sao còn lại gọi hắn là tử phu làm gì nữa?

Đào Ngọc Phân cười cay đắng nói:

- Đó là trò đùa do người khác xếp đặt, không thể chẳng lạy, tử phu vẫn là tử phu.

Phong đại nương giậm chân lia lịa nói:

- Quả thực ta không hiểu con một chút nào, một ngày nào đó con sẽ hối hận cho mà coi.

Trần Gia Lân nói:

- Phân muội, xin nàng dẫn ta đi cửa sau vậy.

Phong đại nương nói:

- Đại thiếu gia, có thật nhất định phải đi đó ư?

Trần Gia Lân khẽ gật đầu nói:

- Vâng, hẹn hôm khác trở lại tạ lỗi vậy.

Phong đại nương im lặng không nói gì nữa, nhưng sắc mặt khó xem hết sức.

Đào Ngọc Phân suy nghĩ giây lát, nói:

- Thôi được, tử phu nhất định phải đi, không ai giữ lại được cả, ta biết chàng muốn đi đâu, chỉ mong chàng phải thận trọng, bây giờ mời chàng theo ta.

Mặc dù Phong đại nương là người từ tổng đà phái đến đây nhậm chức hộ pháp biệt trang nhưng bà ta xem Ngọc Phân như là con đẻ. Bà ta che chở cho nàng rất nhiều điều, ngược lại, đôi khi Đào Ngọc Phân có điều bí mật không tiện nói với mẫu thân mà lại nói cho bà ta nghe hết, cho nên bà ta rất quan tâm nàng. Vì thế, bà ta thoạt trông thấy Đào Ngọc Phân để Trần Gia Lân đi, bất giác cau mày nói:

- Ngọc Phân, con hãy suy nghĩ kỹ lại xem?

Đào Ngọc Phân nói:

- Thưa đại nương, con đã suy nghĩ rất kỹ.

Phong đại nương lắc đầu khẽ thở dài một tiếng, không nói gì nữa.

oOo

Hắc Cốc vẫn thần bí và khủng bố như mọi khi.

Nhưng tình hình đã thay đổi, không còn mấy may hình bóng số nhân vật giang hồ lai vãng xung quanh đây nữa. Cả ngôi hoang sơn trở nên hiu quạnh lạ thường, bây giờ mặt trời vừa đứng bóng, nhưng ánh nắng không làm sao thay đổi được cảnh âm u trong Hắc Cốc.

Trần Gia Lân chạy một hơi nhanh như gió, trong lòng bàng hoàng bất an hết sức, hần nghĩ bụng: "Chẳng biết mình có đến chậm hay không?"

Bây giờ hần lại ăn mặc trang phục ngư lang, đội nón thấp che khuất nửa gương mặt.

Hần lấy làm ngạc nhiên chẳng thấy bóng người cón con nào cả, số nhân vật đến xem náo nhiệt biến đi đâu mất hết rồi?

Chẳng lẽ nơi đây vừa xảy ra đại biến cố gì chăng?

Khi hần chạy tới cốc khẩu, trong lòng lấy làm khẩn trương đưa mắt nhìn vào cốc nội, chẳng thấy bóng người nào cả, hình như ở đây chưa xảy ra bất cứ sự việc gì hết.

Mẫu thân đã đến đây chưa, mình đã sử dụng hết tốc độ chạy tới đây, đứng ra không thể nào lỡ dịp, chẳng lẽ...

Hần vừa suy nghĩ đến đây, bỗng thấy vài bóng người từ vài hướng khác nhau hiện thân ra, từ từ tiến về chỗ hần, những người hiện thân hần thấy đều quen biết mặt cả, Huyết Thần Đông Phương Vũ và hai vợ chồng Bất Bại Ông, Hồng Hoa sứ giả Công Tôn đại nương

và mục Kim Hoa sứ giả từng gặp mặt một lần, cùng Ngũ Độc Song Xu, tất cả những người này thấy đều là cao thủ đặc cấp của Thiên Hương môn.

Trần Gia Luân sực vỡ lẽ, do vì Mẫu Đơn lệnh chủ giá lâm, nên số nhân vật giang hồ nọ đã thất kinh bỏ chạy hết.

Thế nhưng mẫu thân đâu rồi?

Tại sao chẳng thấy bà ta xuất hiện?

Năm bóng người lướt tới chỗ cách trước mặt Trần Gia Luân độ khoảng hai trượng và giãn ra đứng yên tại chỗ.

Huyết Thần Đông Phương Vũ lên tiếng nói giọng sang sảng:

- Ngươi Lang, hãy thông báo vào trong chủ nhân bọn ta cần gặp lệnh sư.

Trần Gia Luân lấy tay khẽ hất nón rơm xuống phía sau cổ, tức thì lộ cả gương mặt ra, kinh ngạc nói:

- Tại hạ chẳng hiểu các hạ nói gì hết?

Bất Bại Ông tiếp lời:

- Ngươi ắt phải hiểu, chớ giả đồ làm chi nữa, hãy vào cốc thông báo nhanh lên nào.

Tức thì Trần Gia Luân lấy làm xúc động mãnh liệt, đối phương lại khẳng định rằng quái nhân trong cốc là sư phụ mình. Nói vậy mục đích của mẫu thân xuất động số cao thủ thuộc hạ đặc cấp này chính là để đối phó với phụ thân, thế thì đáng sợ gờm.

Thế rồi hấn cố trấn tĩnh tinh thần lại, trầm giọng nói:

- Tại hạ mới đến thực ra chẳng hề hay biết quái nhân trong cốc là nhân vật phương nào cả.

Bất Bại Ông cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Đồng ý bọn ta vẫn biết ngươi vừa mới đến đây, thế nhưng chớ biện luận làm gì nữa, hãy mau vào cốc đi.

Trần Gia Luân lắc đầu nói:

- Tại hạ chẳng quen biết với người trong cốc.

Bất Bại Ông nói:

- Vậy thì ngươi đến đây để làm gì?

Trần Gia Lân chẳng chút do dự đáp:

- Tại hạ đến đây vì muốn gặp chủ nhân của người

Phụ nhân của Bất Bại Ông quái kêu một tiếng tiếp lời nói:

- Vậy thì khá lắm, chủ nhân bọn ta đang yêu cầu tìm chẳng ra người.

Thình lình ngay lúc này

Có một phụ nhân bịt mặt bận áo gấm hiện thân ra, sau lưng bà ta có bốn thiếu nữ đi theo, bà ta không ai xa lạ chính là Mẫu Đơn lệnh chủ.

Trần Gia Lân trợn to hai mắt, trái tim suýt nữa đã nhảy vọt ra ngoài, đây là một người thân duy nhất còn lại trên thế gian... Mẫu thân của hắn.

Bọn Huyết Thần Đông Phương Vũ cùng lúc lui ra sang hai bên, tất cả cúi đầu hành lễ.

Mẫu Đơn lệnh chủ đi thẳng tới chỗ cách trước mặt Trần Gia Lân còn khoảng gần hai trượng rồi dừng lại bà ta bước một bước thì trái tim Trần Gia Lân nhip mạnh một cái.

Hắn muốn nhảy vọt tới, hắn muốn gọi tiếng mẹ mà từ bé hắn chưa từng được gọi bao giờ.

Mồ hôi trên trán toát ra lấm tấm, thân người hắn cứ run lẩy bẩy ngơ ngác đứng.

Mẫu Đơn lệnh chủ lên tiếng trước, âm thanh lạnh lùng hết sức:

- Trần Gia Lân, trước kia người nói rằng sư phụ người không còn tại thế, té ra y ẩn núp tại đây.

Lòng Trần Gia Lân bỗng trầm xuống, bà ta vẫn tự xưng là sư mẫu, không thừa nhận đứa con trai này, tại sao vậy?

Đồng thời bà ta khẳng định rằng quái nhân trong cốc là phụ thân đã tạ thế?

Lời nói của trường thiệt Thái Công có đáng tin chẳng?

Có lẽ bà ta không phải là mẫu thân của mình thật.

Mẫu Đơn lệnh chủ thấy Trần Gia Lân không nói gì hết, kêu hừ một tiếng nói tiếp:

- Người có nghe thấy gì chẳng? Hãy bảo sư phụ người ra đây xem nào?

Trần Gia Lân vẫn không nói gì cả, hắn muốn trốn tránh, đi thật xa, mãi mãi không muốn gặp bất cứ người nào cả.

Mẫu Đơn lệnh chủ la hét nói:

- Người điếc rồi sao? Mau bảo Trần Đình Lăng ra đây gặp ta nào.

Trần Gia Lân đau khổ nói:

- Có thật... người... người chỉ là sư mẫu của con đó ư?

Mẫu Đơn lệnh chủ cười lạnh lùng:

- Sư đồ người quyết tâm đối địch với ta, bây giờ chớ gọi ta là sư mẫu nữa, vì vậy hai thầy trò người đều là kẻ địch của ta cả.

Trần Gia Lân run bắn người lên bất giác lùi ra sau một bước, hốt hải nói:

- Sư phụ đã tạ thế từ lâu, đây là sự thật một trăm phần trăm.

Mẫu Đơn lệnh chủ dung giọng mũi hừ nói:

- Đến nước này mà người vẫn còn nói lời gian dối, thiên hạ này có mấy Nhất Kiếm Định Càn Khôn, có mấy thanh kiếm cùn đây? Trần Gia Lân người chớ chần chừ nữa, bằng không ta sẽ hủy người trước, lúc đó chẳng ngại Trần Đình Lăng không ra mặt.

Kêu ùng một cái, Trần Gia Lân như trúng phải một cú sấm sét vào đầu. Trông tình hình này bà ta không phải là mẫu thân mình, nếu không bà ta chẳng nói những lời phản luân thường như vậy, thế thì mình cũng không phải là con của sư phụ, vẫn là một cô nhi như xưa kia.

Thế nhưng lời nói của Trường Thiệt Thái Công có chứng cứ cụ thể, ắt không phải thốt lời lừa dối đâu?

Mẫu Đơn lệnh chủ từ từ tiến tới vài bước, lạnh lùng nói:

- Trần Gia Lân, hãy rút kiếm ra nào, bản lệnh chủ xem người có bản lĩnh như thế nào, dám liên tục hủy lệnh giết người như vậy?

Trần Gia Lân ngăn người tại chỗ không động đậy gì hết, tư tưởng hẳn hoàn toàn bị tê liệt. Mẫu thân cũng được, sư mẫu cũng được không thể nào có chuyện rút kiếm đối địch với lão nhân gia bà ta cả.

Mẫu Đơn lệnh chủ giơ chuông lên, lạnh lùng gầm hét:

- Hãy rút kiếm ra nào!

Trần Gia Lân y như là một con người gỗ, không có mảy may phản ứng gì cả.

Kêu vù một tiếng.

Mẫu Đơn lệnh chủ đã vùng chưởng tấn công thật, Trần Gia Lân cũng không tránh né và cũng không vận công kháng cự, chưởng lực như vũ bão ập tới xen lẫn tiếng kêu hự. Trần Gia Lân loạng choạng đảo hai vòng, há mồm phun ra một bùm máu tươi, mặt mày tái mét, nhưng hấn vẫn đứng vững lại không té ngã xuống.

Mẫu Đơn lệnh chủ gầm hét nói:

- Người không phản ứng thì chỉ chết oan thôi, bản lệnh chủ xem người chịu đựng được bao lâu nữa.

Nói xong lại phóng ra một chưởng nữa.

Kêu ùng một tiếng. Xen lẫn tiếng kêu, Trần Gia Lân lại há mồm phun máu tua tủa, té ngã xuống ngay, thế nhưng hấn lại bò dậy, thân người loạng choạng suýt nữa lại té ngã xuống.

Mẫu Đơn lệnh chủ chẳng động lòng thương sót chút nào, tiếp tục gào hét nói:

- Chưởng thứ ba sẽ kết liễu cuộc đời của người.

Nói xong bà ta lại vùng chưởng.

Trần Gia Lân gào thét nói:

- Sư mẫu, lệnh chủ, lão nhân gia người cứ việc hạ thủ đi.

Thình lình ngay lúc này...

Một âm thanh quái dị phá không vang tới:

- Tôn Phi Yến, người cay độc và tàn nhẫn hết sức.

Trần Gia Lân không quay người trở qua, hấn nhận ra đây là âm thanh của Hắc Cốc quái nhân, thực ra bấy giờ hấn cũng chẳng còn chút sức lực nào chuyển mình nữa, chỉ cần khẽ động một cái là hấn té ngã ngay ra đất.

Trên tảng đá núi giữa cốc đạo xuất hiện một bóng người lông tóc mượt như nhung.

Mẫu Đơn lệnh chủ ngẩn người trong giây lát, gào thét nói:

- Trần Đình Lăng, cuối cùng người đã hiện thân, chớ làm trò giả mạo quỷ thần nữa, hãy ra đây chúng ta giải quyết món nợ cho xong.

Quái nhân nói giọng lạnh lùng:

- Nơi đây không có Trần Đình Lăng, Trần Đình Lăng đã chết từ lâu rồi.

Mẫu Đơn lệnh chủ lạnh lùng nói:

- Này Trần Đình Lăng, ngươi tưởng rằng dùng nội công cải biến âm thanh là qua mặt được người ta chăng? Có gan thì ra đây xem nào.

Quái nhân nói:

- Tôn Phi Yến, sao ngươi không vào đây, ngươi sợ ư? Nếu biết sợ hãi tại sao dám nghịch thiên hành đạo, làm cho trời người đều oán hận, ngươi cậy có thứ gì mà muốn xưng bá thiên hạ ư? Lấy máu tươi và thủ cấp mọi người để thỏa mãn tự dục điên cuồng của ngươi?

Mẫu Đơn lệnh chủ giận dữ nói:

- Trần Đình Lăng, ngươi giả làm quỷ thần gây cho mọi người chú ý, mục đích chỉ muốn dụ ta đến đây, có phải vậy không?

Quái nhân cười hắc hắc một tiếng nói:

- Xem như ngươi đoán đúng mục đích của ta, có điều ta không phải là Trần Đình Lăng, hắn đã chết từ lâu rồi.

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Con khỉ, ngươi không dám ra đây thì ta vào cốc đấy?

Quái nhân nói:

- Vào đi! Chỉ cho phép một mình ngươi vào mà thôi, lão phu không muốn giết kẻ vô tội.

Trần Gia Lân cứ thăm tự hỏi: "Y là ai? Y là ai?"

Đương nhiên Trần Gia Lân không hề mảy may nghi ngờ quái nhân là sư phụ, di mệnh của sư phụ bảo thủy táng. Chính mình và Châu lão gia đã cho quan tài chìm xuống đáy hồ, người chết không bao giờ sống trở lại được cả, chỉ có một trường hợp lão là trưởng bối của sư môn.

Mẫu Đơn lệnh chủ nghiêng răng nói:

- Ngươi không được toại nguyện đâu. Cho dù công lực của ngươi xuất thần nhập hóa, nhưng số cao thủ ở đây dư sức ứng phó ngươi.

Trần Gia Lân bắt đầu hối hận, hắn không nên chịu đựng hai chương của Mẫu Đơn lệnh chủ, nếu chẳng nhờ nội lực mình thâm hậu có lẽ hai chương này đã kết liễu mạng sống của mình từ nãy giờ, đồng thời điều này cũng đã chứng minh rằng bà ta không phải là mẫu thân, thế nhưng bà ta là sư mẫu là điều không còn nghi ngờ gì nữa, vậy mà bà ta lại hạ độc thủ được ư?

Hắn muốn lên tiếng nói rằng rốt cuộc bà ta là sư mẫu hay là mẫu thân, nhưng hắn không mở miệng ra được.

Bây giờ, bất luận xảy ra sự cố gì hắn đã không còn sức lực ngăn cản được họ nữa.

Quái nhân lại lên tiếng:

- Này Tôn Phi Yến, người tác ác cũng khá nhiều rồi, dù có chết trăm lần cũng chưa đủ để đền tội, người vẫn còn tiếp tục nữa sao? Người nên biết rằng khi chân diện mục người được phanh phui ra, sẽ có biết bao nhiêu người đòi mạng người chẳng?

Mẫu Đơn lệnh chủ buông tiếng cười như điên như cuồng một hơi dài, nói:

- Việc trên giang hồ này một là giết người hai là bị giết, ta không quan tâm chút nào cả.

Quái nhân nói:

- Lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà không sót. Có thật người đến chết cũng chẳng tỉnh ngộ chẳng?

Mẫu Đơn lệnh chủ nói:

- Trần Đình Lăng, chính người ra đây, hay là muốn bọn ta vào cốc ư?

- o O o -